

IVAN RATAMA

DET NYE EDENS HAGE

Episk Prosate-
kst i miniatyr -

Selve fortellingen
er 29 og en halv
side lang -

I tillegg til innho-
ldsresymeer og kapi-
tteloversikt -

(c) Copyright, Det Arkaiske Forlag.
ISBN: 978-82-8325-099-2

Dette diktet, eller prosateksten
som det kanskje faktisk er, romm-
er ingen fortolkningsmulighet -
det uttrykker bare det det gjør på
overflaten -

Dette Episke Diktverket ble funnet på det leide værelset til en gal Baron, som under falskt navn og arveløs levde ett omflakkene liv på kant med loven ble kastet ut av flere asketiske okkulte ordener, ble hundset og utnyttet av storesøsteren som barn, og som også fikk barn med en stum tjenestepike utenfor ekteskap -

Det er dette barnet som har påtatt seg oppgaven med å redigere og publisere farens verk, det siste hovedverk han skrev før han døde av tæring som 52-åring -

Baronens livsverk er gått tapt, kun fragmenter som for vår samtid gir "Ett positivt og livsbejæende og frihetselskende inntrykk" finnes bevart -

"Der det finnes lys, skal overstigelse fra både høyde og dyp være tatt opp i det"

INNHOLDSRESYME

BOK EN

DE STORE ÅNDENE

Gud blir en aften i Himmelen oppsøkt av den Kristne kulturkrets store ånder. Det er den Kristne og dermed Europeiske kulturkrets himmel det er snakk om, deres krise, deres spørsmål, deres utvikling. Og disse store åndene spør Gud om han vil bygge to nye mennesker, en mann og en kvinne, men etterhvert andre uttrykk for kjærlighet og respekt, som representanter for en ny menneskehet, som skal få en ny jord og bo på. Gud spør dem om årsaken og grunnen til dette. De store åndene forklarer Gud at store deler av menneskene på jorden er over sin barne og ungdomsalder og vil forandre på verdens stoff. De vil ikke lenger velge mellom godt og ondt for så å straffes, de vil ha andre muligheter. Det får de oppfylt. Og reisen er igang.

På et tidspunkt var menneskeheten i flere land og i flere byer over sin barne og ungdomsalder, de trengte en ny løsning som kunne gi en ny retning, de ville radikalt utvikle sin natur,

Menneskenes store ånder fra den Kristne kulturkrets, for det var der kravet og krisen og spørsmålene kom fra, var alle hos Gud, de hadde hvert sitt værelse i himmelen,, og de kalte sammen til et rådsmøte for å rådslå med Gud om dette,

alle hadde møtt, alle de store,

Thales, Sokrates, Platon, Jesus, Origenes, Augustin, Descartes, Hobbes, Kant, Hegel, Marx, Rosseau, Freud, Wittgenstein, Derrida,

De forlangte at Gud skulle skape ett leiremenneske, med alle de store åndenes og menneskenes gode og onde egenskaper og behov og innsikter, alt som var nødvendig for samspillet mellom viljen og sjelen,

dette leiremennesket, som etterhvert skulle få en kvinnelig livspartner og utgjøre grunnlaget for flere familier som ble en ny menneskehet, skulle være med på et eksperiment:

det skulle se ut og oppføre seg som oss, men ha en annen plan og ambisjon og sakte men sikkert starte endringen av vår natur og personlighet,

Jesus tok ordet:

- Hør, alle verdens store forvalter og beskytter!

Vi underlegger oss din kunnskap, som vi har en stor del i, men vi vil likevel be deg om en ting:

at du endrer på verdens stoff!

- Vi er over vår barne og ungdomsalder der vi måtte ha fri vilje til å velge mellom godt eller ondt for så og straffes, og straffen kunne bare være himmel eller helvete,

vi vil oppleve verden med våre egne øyne!

Gud sa:

- Det var min intensjon hele tiden at menneskene skulle ha en fri vilje, og nå bruker dere jo den, men jeg forstår at dere føler at det gamle stoffet begrenser dere som modige tenkere og modne handlingsmennesker,

det har hele tiden vært en del av planen og det har dere jo hørt ymting og lavmælt snakk om etter at dere kom hit til oss i himmelen,

Gud hevet sitt septer og sa:

- Jeg skaper nå to leiremennesker, og jeg døper dem Adam og Lydia, og de skal ha de egenskapene og behovene og innsiktene man trenger for å forandre på den gamle verdens stoff og for å godta og leve etter den nye verdens stoff,

En lysstråle skjøt ut fra Guds septer med et kors og et tre i toppen og traff ett punkt midt på gulvet og en hvirvel av farger oppsto;

to skikkelser vokste samtidig frem, for at de skulle være like, og de fikk hver sin røde kappe, sånn at begge skulle ha de samme egenskapene og behovene og innsiktene,

de var ferdige skapte og de så seg rundt og sa samtidig:

- Hvor er vi? Hvem er vi?

Gud Sa:

- Dere er skapt av meg, alt levendes skaper, forvalter og beskytter,

og dere er de to første representantene for den nye menneskehet,

Adam og Lydia ble ført bort til en tavle på veggen hvor menneskets stamtre sto forklart,

alle tider og alle kulturer og alle store personligheter, pluss vanlige og jevne mennesker slit og lønn for strevet, alt dette fikk de se,

og de forsto sin nye rolle i skapelsen og i universet og de så og forsto at det var godt,

både sansene og tanken skulle hjelpe dem og glede og lykke var kjernepunkter,

de ville og de kunne,

de skulle etter at Gud hadde lagt grunnlaget, ombygge på tenkesett og på virkelighetsmodellene og på livsstilene,

og de skulle forandre på sannheter, oppfatninger, argumenter, begreper, ord,

ingenting skulle være velkjent lenger,

De skulle bruke alle ideer og alle sannheter som utflukt og lek,

himmel og helvete, reinkarnasjon, Åsgård,

alt var vilje uten mål og alt var vilje uten uttrykk og alt var vilje uten sannhet,

vi fikk en gave og ett nytt liv:

vi kunne bruke ideene og trosforestillingene til å danse og leke og skape med,

ut av Gud, ut av Kunnskap, ut av glede,

alt vi før trodde på eller måtte kjempe for å bevise skal vi nå bruke for å uttrykke oss med og for å oppleve verden med!

Vi er nye!

Vi er frie!

Vi er gode!

Vi er like!

Vi trenger ikke det rette og det egentlige,

fordi nå er vi ikke en av to motsetninger, men vi er ett!

Vi er alt som er ikke-avfødt som oss selv!

INNHALDSRESYME

BOK TO

DEN NYE FORMELEN

Gud skaper en ny menneskehet etter at leiremenneskene Adam og Lydia har reist rundt i solsystemet og fornyet og beriket menneskenes verdier, behov, egenskaper, og innsikter med sine skapende og ikke velgende evner. De blir opptatt og inkludert i denne nye menneskeheten og blir møtt med kjærlighet og respekt. Så presenterer Gud den nye menneskehet for en ny formel som gir innsikt og evner, som skal gjøre livet deres rikere og bedre. De vil da bli dem de egentlig er og egentlig alltid har vært. Frykt og hat gjorde dem til en av to motsetninger, enten god eller ond. De skal være det iudem selv de beskytter seg mot fordi de føler at det er sjelen deres og ikke viljen deres. De forveksler sjel med vilje. Så inntar de den nye jord og opplever og uttrykker den nye verdens stoff. De er Det nye edens hage. Verdens stoff er endret.

Gud skaper den nye menneskehet,
ut av tilsynekomst og tilnærmelse,
slik at deres virkelighet og tenkesett skulle være
tilsynekomst og tilnærmelse,
god som halv men ond som hel,
forstått før-tidslig og før-stedslig,
de var hverken fri eller ufri,
de var hverken ulydig eller lydig,
de var hverken unormal eller normal,
den nye menneskehet skal ikke fortolke verden,
ut av halv vilje eller halv tilnærmelse,
for å underlegge seg den,
den skal ta inn verden med nye og mottagelige øyne,
ut av hel vilje og ut av hel tilnærmelse,

Gud sa:

- Jeg opphever det skille mellom godt og ondt dere
har blitt påtvunget og som dere har lidd under som
gode erfarere og onde erfarere der en er i seg selv
det andre må velge å bli.

Problemet med at vi ikke klarer oss uten å skille
mellom godt og ondt, er også løst og opphevet.

Gud sa:

- Rens mørket og utvid lyset!

Dette er deres nye leveregel og tenkesett og virkelighetsbilde.

Dette er deres vilje og tilnærmelse,

slik skal dere føle kjærlighet til og føle respekt
for hverandre,

Rens mørket og utvid lyset!

Gjør mørket rent for negative følelser og irrasjonelle behov,

fjern viljen uten innsikt eller med korttenkt eller
blokkert innsikt fra mørket,

og fjern mørket fra begge,

som urettmessig krenkelse og som rettmessig krenkelse,

utvid lyset og berik det med innsikter det verger seg
mot fordi det ikke vil ydmykes av den som er det dets
egne begrensninger hater,

det vil ikke være mer enn det dets natur og vilje og
personlighet er,

det vil ikke være utover seg selv og vil ikke være
forbi seg selv,

det vil ikke forbi det punktet der det ikke klarer å
føle seg tatt vare på av ideer, argumenter og begreper,

Rens mørket og utvid lyset!

Vi har begge begrensede og begrensende ideer, egenskaper, behov og innsikter,

vi har hatet hverandre som gode og som onde fordi vi ikke kjente hverandre som hele mennesker, og ikke kunne det fordi våre tenkeevne og yteevne og ville og kunne evne ikke strekker til,

vi hatet hverandres meninger, som ofte bare er en forlengelse av oss selv og er en annen side av den samme saken,

vi føler oss overlegne den andre, den moralske fienden, fordi vi er en ting og vi ydmykes av det fordi vi oppdager hvor vanskelig det er å seire og vi ser hulheten i det å kjempe og seire,

vi skader oss selv ved å være bare en ting fordi vi ydmykes av det,

Rens mørket og utvid lyset!

Begge våre sider er gode og bare en side av samme sak, uten den onde motparten, og vi er i balanse.

Gud sa:

- Her skal dere leve! Dette er deres nye hjem! Dere er den nye menneskehet og dere er med på å representere menneskeheten nå! Dere er med dette siste trinn i planen jeg alltid har hatt rundt verdens stoff!

Sammen gikk de første familiene ut i landkspæet og var en del av det,

Adam og Lydia var der som de første nye mennesker, de fant sin plass blant og i naturen, verden og tingene, og de tok mennesket opp i seg,

De var nye:

mørket var rensset og lyset var utvidet.

De trengte ikke mer vinne med begges verdier og innsikter der de kunne samarbeide,

for det var ikke sannhetene og behovene og egenskapene og innsiktene, men godt og ondt som gjorde dem til motsetninger.

INNHALDSRESYME

BOK TRE

DJEVELENS OMSKAPELSE

Gud omskaper på Satans tidligere rolle i Skapelsen som ekstrem og radikal. Han skal ikke mer forføre mennesker og lokke dem bort fra Gud og til fall, og til å begå syndige og umoralske ord, tanker og gjerninger. Han skal bli ny i ytre fremtoning, være uten horn og klover, og skal fremstå som normal og selvsikker. Han fremstår ikke mer som en truende fristelse. Han skal miste de ukontrollerte følelsene. Satan føler og tenker positivt. Han er ikke mer en demon, men er igjen en engel og ett lysvesen. Satan er blitt moralsk. Satan har blitt filosof. Han tenker seg ut av krisene, uten bruk av vold. Dette kapitlet beskriver hvordan Satan etter fallet fra Himmelen og fra Guds kjærlighet, ikke forsøkte å hevne seg på Gud, men istedetfor bygget opp sitt eget Kongedømme, og dermed ikke forførte Adam og Eva til ulydighet og Syndefallet i Edens Hage ville dermed ikke skjedd. Verdens stoff sånn som det har vært, at vi må ha fri vilje til å velge mellom godt og ondt for så å kunne straffes med enten Himmel eller Helvete, er utdatert og skal forandres på. Og Satan bidrar. Han står i første rekke. Fordi han ikke vil hevne seg på Gud mer og ikke forfører menneskene. Han representerer dem.

Sverdet og Trompeten evner ikke å frata deg selv-
bildet og selvtilliten,

Sverdet og Trompeten ligger ikke på et funksjons-
nivå over Satan,

Sverdet og Trompeten krenker ikke mer en som for-
tjener bedre,

Sverdet og Trompeten viser oss at de lydiges Gud
betyr en overlegen vilje for en underlegen moral,

Sverdet og Trompeten viser oss vold ingen klarer
å hevde seg som kjærlighet overfor,

Sverdet og Trompeten viser oss kjærlighet man tv-
inges til å tro på,

Sverdet og Trompeten representerer vår dårlige sam-
vittighet overfor de som vi ikke tør å avsløre som
svindlere,

Sverdet og Trompeten betyr at kjærligheten holdes
som gissel, og at fornuften, det som er frigjørel-
sen fra disse gisseltagerne, er en del av og et for-
svar for dem,

Sverdet og Trompeten er bare følelsen av at å være
krenket selv gir deg rett til å krenke andre, og de
klarar å overbevise seg selv om det,

Sverdet og Trompeten er bare det alle andre ikke
får lov til å være,

Sverdet og Trompeten er bare det noen få vil, som
alle tror de vil,

Sverdet og Trompeten er bare vågemotet til den in-
tolerante og Satan er bare kujonoppførselen til den
tolerante,

Sverdet og Trompeten hugger ned de som vil være seg
selv og det betyr å være som Gud,

Sverdet og Trompeten uttrykker ikke mer at de avslø-
rer og avbryter en person eller en gruppe eller en
handling, de slår ikke ned opprør mer,

Sverdet og Trompeten ønsker at Satan skal vise sitt
sanne ansikt, nemlig hatet, i selve ydmykelsen, mens
deres sanne ansikt, kjærligheten, ser vi når de yd-
myker,

Sverdet og Trompeten ønsker å såre og krenke og yd-
myke, fordi de tror det er ofrenes egentlige natur,

Sverdet og Trompeten ønsker å frata den andre, nemlig
Satan, de samme rettighetene som de har, nemlig til å
være noen og til å føle seg som alle andre,

Sverdet og Trompeten ønsker at det de er, er det bare
de som skal være, som akkurat det de er,

Sverdet og Trompeten er ikke mer en personlighet som
rommer alle motsetninger som hat, kjærlighet og for-
nuft, og som dermed fratar oss vårt spillerom i mot-
stridende egenskaper,

Om satan ikke frykter Sverdet og Trompeten så vil han ikke forføre Adam og Eva, og da kommer man ikke til Himmell og Helvete for da finnes ingen synd å straffe - Gud er tvunget til å tilgi satan og ta ham tilbake, den satan som han uansett har savnet i alle disse lange år - fordi å fordømme ondskapen var ikke verdt atskillelsen!

Men sverdet og trompeten representerer urett, et stolthetens opprør, de vil ikke styre selv som satan, men de vil representere Gud selv som de vil, for de har også forlatt Gud og handler på egne vegne, og Gud har vanskeligere for å tilgi dem, fordi de sier de representerer ham med stoltheten og opprøret sitt, istedetfor å ville erstatte ham, slik som satan vil.

Det er vi, de Gudløse og de falne engler, og ikke sverdet og trompeten som representerer Gud, vi trenger kjærlighet og vi vil ha tilgivelse, og vi vet hva vi har opplevd, og vi vet at vi er krenket, og at vår krenkelse er virkelig, både hjertet og hodet sier det, vi fortjener bedre.

Satan vil ikke herske selv eller være Gud selv - han er en alternativ livsstil.

Satan føler seg ikke krenket og han krenker ikke andre, han har ikke skyld.

Satan er ikke villig til å la seg gjøre til noens motsetning mer, han bærer ikke skyld.

Satan ber ikke om tilgivelse, men tilgir selv.

Satan ber ikke om nåde, men viser nåde selv.

Han kommer ut av Guds skygge og han kommer til sin rett og får en scene, som hovedrolle, og da trenger han ikke lenger forførelse og ondskap - han har grunnlagt sitt eget imperium!

Satan vil ikke være en Gud selv, men ha en rettferdig rolle, og får det uten at det er irrasjonelt eller uforståelig eller ulogisk, det er ikke overmodig, det er fortjent, det er utvikling, det er Guds skapelses og verdensdrama på et senere trinn, med andre faktorer og konstanter enn de deres fastlåste hjerter og hoder ser!

For Satan frykter ikke Mikael's Sverd og
 trompeten,
 fordi de representerer ingenting som rep-
 resenterer det motsatte av Satan og de fre-
 mkaller derfor ingenting i ham,
 Sverdet og Trompeten er ikke symboler på
 en overlegen stand som har det du mangler,
 Sverdet og Trompeten er ikke en sterk vilje
 mot en svak,
 Sverdet og Trompeten er ikke en makt som tar
 kontroll på din egen Rasjonalitet og som ik-
 ke gir deg noe spillerom,
 Sverdet og Trompeten er ikke forut for Tid
 og Rom men født ut av det,
 Sverdet og Trompeten er ikke overlegne oss
 som Åndsmakt,
 Sverdet og Trompeten er ikke noe vi ikke er,
 Sverdet og Trompeten er ikke en makt som kom-
 mer overaskende ut av ingenting og feier deg
 av banen,
 Sverdet og Trompeten klarer ikke å utnytte
 dine svakere sider, det at du søker hevn ut
 av tapt ære og tapt storhet, for å regjere
 og herske over deg,
 Sverdet og Trompeten er fysisk og psykisk
 vold, som gjennom det at de representerer
 lydighet klarer å ikle seg ordet og blir
 da til symbolsk og praktisk kjærlighet,
 Sverdet og Trompeten er ikke kjærlighet til
 Gud og din Neste, men selvkjærlighet,
 Sverdet og Trompeten gjør seg selv rasjonelle
 gjennom at de angriper, de presenterer seg som
 frelsere på det problem de har skapt,
 Sverdet og Trompeten er manglende innsikt i
 virkeligheten, som har ideer,
 Sverdet og Trompeten mangler fullstendig Vis-
 dom, men har overlegne ideer,
 Sverdet og Trompeten har Visdom, men bare som
 et ytre symbol på makt og styrke,
 Sverdet og Trompeten uttrykker Satans og Menne-
 skets frykt for det Gud kan være eller kansje
 er,
 Sverdet og Trompeten er mobberens og psykopatens
 vold som Åndelig og Ideologisk fenomen, volden
 uttrykker noe, som man må lytte til fordi den
 har argumenter, som kansje til og med er rasjo-
 nelle,
 Sverdet og Trompeten avslører hvordan bærerne av
 dem ser på andre livsvesener:

som noen som tror de har rett til å gjøre som de vil overfor de som faktisk har det,

Sverdet og Trompeten umenneskeliggjør de egentlige menneskene, som er skjøvet ut og ikke får en plass i hierarkiet, fordi hierarkiet selv er de uegentliges argument.

Det er høyst mulig at Satan klarer å elske seg selv så høyt at han ikke forholder seg til Gud og Himmelen lenger,

Han er ikke vilje, men fungerer normalt,

Han føler og reagerer ikke, han filosoferer,

Han føler seg ikke skyldig mer, fordi han bygger opp ett eget imperium,

Han har glemt hevnen og den sårede stoltheten, han er noe i seg selv, nemlig de vakre begrepene: skjønnhet, prakt, storhet - moralbegrepene,

Han har ikke noe å være sint over, han har tilgitt Gud,

Han har sluttet å føle at han har tapt noe,

Han har sluttet å føle at han er påført noe,

Han har blitt glad i seg selv,

Satan har blitt glad i seg selv, uten å synes synd i seg selv, og klarer derfor å erkjenne uten å overbevise seg selv, at det Gud gjorde mot Opprørsenglene var feil:

Gud burde løst hele problemet på en bedre måte, uten å kreve Lydighet ut av Kjærlighet, men gi Frihet ut av Kjærlighet.

For er vi, som det hevdes i Bibelen, skapt i Guds Billede, så klarer vi å være frie, uten å utnytte friheten, fordi vi er gode uten å ville andre ondt med det.

Guds Kjærlighet er når begge parter er frie og får være seg selv.

For Satan forholder seg ikke Åndelig eller Ideologisk til Sverdet og Trompeten, for da møter han totalt overlegne Åndsmakter -

Satan forholder seg som medmenneske for da er Satan den overlegne makten, for det er ikke Mikael med Sverdet og Trompeten, han er ikke medmenneske, det har han ikke engang tenkt på, han bare overkjører andre og legger livene deres i grus.

Der Trompeten blåser, der er det noen som innbiller seg å stå for noe overlegent.

Satan var blitt en tenker. Ved Himmelenes porter. Og det å være tenker var ikke å være grubler, han var en som løste problemer. Det å være tenker var ikke en skjebne mer. Satan hadde tidligere sendt ut demoner i forkledning til alle verdensdeler og alle hovedsteder og alle lokalsamfunn. Innbyggerne forsto ikke hvorfor lysvesenene talte uforståelige ord og argumenter om å "Søke nye horisonter" og å "Søke nye løsninger". De fant heller aldri ut hvem Satan og Lysvesenene var, de kom jo i forkledning. De forsøkte å finne svar i vitenskapen og religionen. Men mennesket var gjennom dette blitt forberedt på at en ny tid var i emning. Den følelsesmessige og moralske konstanten i personligheten og i sjelen vår skulle aktiviseres og slås på. Konstanten, eller Gudsbryteren, skulle gjøre at alle endret seg og ville endre seg, til å passe inn i denne planen som alltid hadde vært hos den Kristne Gud, som ett alternativ og en mulighet, om skapelsen av Det Nye Edens Hage.

INNHALDSRESYME

BOK FIRE

REPRESENTANTENES KRAV

Gud blir oppsøkt av englene sine som har vært i kontakt med representanter for menneskene på jorden som er bekymret for utviklingen Gud har iverksatt, og vil at Gud skal stanse endringene av verdens stoff. De fremlegger sine argumenter for Gud og han lytter interessert men møter dem ikke på halvveien men avviser dem med den begrunnelse at de har misforstått hans nye stoff. Representantene tror at verdens nye stoff er farlig og destruktivt og mørk, mens den egentlig er en naturlig del av noe utelukkende positivt. Representantene mener Gud med dette ikke tar hensyn til hele menneskeheten, men bare til drømmere og gale filosofer. Tilslutt trer representanter for menneskenes store ånder frem og kommer med sitt forslag om å løse menneskenes nåværende store problem, dets egen natur og verdens stoff, som det ikke vil endre men som det også ser som syndig og derfor burde endret og ikke bare tuktet, martret og pint menneskesjelen. De vil straffe menneskenaturen synd istedetfor å endre på den for godt slik at synden forsvinner. Gud griper inn overfor den syndige menneskenatur som ikke ser sine egne feil og mangler og ikke lærer av dem.

Gud ble en morgen oppsøkt av engler som gjennom, individuell og kollektiv bønn hadde vært i kontakt med, representanter for menneskene på jorden som var, bekymret over tingenes gang og ville stanse den pågående endringen av verdens stoff.

Disse representantene kom frem for Gud som en gruppe, der han satt i sin trone, klok av skade, og de fremførte sin bekymring for ham:

- Vil dere virkelig forandre på verdens stoff dermed menneskets natur? Hvem har ønsket det så sterkt?

Hvorfor vil våre store ånder ønske en sånn skjebne for oss der vi ikke er noe bestemt men bare er en masse,

la oss forklare vår frykt og vår uro med godt uttente argumenter:

endrer man verdens stoff så endrer man vår menneskelige egenart som art,

og vil vi ha det sånn som i denne alternative skapelsen så trenger vi ikke alt det det uperfekte trenger,

som kjærlighet, poesi, vin, våren, erkjennelser.

Og vil vi ha det sånn så mister vi de store mytene og de store systemene og de store fortellingene.

Og vil vi ha det sånn så mister vi ikke viljen vår, men den blir besjelet og mørk og destruktiv og patologisk og avfødt,

og vil vi ha det sånn mister vi denne viljens positive drømmer og behov og stemninger, alt lar seg oppfylle og er virkelig, som det vi er og ikke som sovende.

Og vil vi ha det sånn så mister vi sjansen til å vokse og utvikle oss,

og vil vi ha det sånn så mister vi forestillingen om at ett begrenset menneske er forutsetningen for godhet,

fordi ubegrensethet er veien til den vrang viljen, den halve viljen, og ikke den hele viljen.

Og vil vi ha det sånn så mister vi muligheten for å bli gjenfødt, forandre oss og ta grep og rette i feil, vi er bak-det-vi-er og ikke bak-det-vi-ikke-er.

Og vil vi ha det sånn er vi ikke lenger søkende, og vil vi ha det sånn så har vi ingen rolle på jorden som kulturbærere.

Og vil vi ha det sånn er ikke fremtiden åpen men bundet til stoffet som skaper det det er selv og ikke bare lengter etter å skape for så å bli hersker over alt levende ut av det.

Og vil vi ha det sånn er vi uansett en motsetning til noe annet og dermed reduserbare og gjørbare, og vil vi ha det sånn er alt vi er ett mål i seg selv, og vil vi ha det sånn blir alt fullmodne opplevelser, vi trenger ikke lenger fornuft eller kunnskap, opplevelsene er alt vi er,

for våre følelser har ingen motsetning men er alt,
vi trenger ikke lenger mål for våre behov,
våre behov finner ikke utladning i annet enn opp-
levelser,

og vil vi ha det sånn blir vår menneskenatur ikke
ett ansvar men en frigjørelse uten at man frigjø-
res på grunn av ansvaret og forpliktelser,
vi blir urolige barn med trass.

Og vil vi ha det sånn blir vår vilje ikke nødvendig;
vi kjennetegnes ikke av en bestemt vilje,
men av vilje i seg selv,
som føler og drømmer, uten det indre fallets vilje
som reiser seg i fallet og blir til ett kors,
uten den gyldne melankolien som svever over ett hav
av lidelse,

Og vil vi ha det sånn er vår bevissthet uten tilst-
edeværelse, vi er jo tilstedeværelsen selv,
den er ett uttrykk for oss og ikke en del av oss.

Og vil vi ha det sånn er vår natur ikke dualistisk
men en enhet og en helhet, og vi kjemper da ikke,
og vi mister da vår frihet som god og som ond.

Her stoppet representanten for menneskene opp og
Gud brøt inn og sa for å overbevise:

- Jeg hører at dere tenker og føler gammeldags ut
av dette temaet,

dere føler og tenker at leiremennesket, det som skal
bli den nye menneskehet,

er ett overmenneske som er ren vilje og ett følelses-
vesen uten rasjonalitet og uten empati,

og at dette nye vesenet og at denne nye menneskeheten
og denne nye skapelsen er patologisk og svekkende og
destruktiv for oss,

men dere tar feil,

det er dere som er sånn for leiremennesket og for Lydia,
de er dette nye som de er uten vansker og med alle pos-
itive egenskaper,

mens dere er ett tomrom i viljen og en åpenhet i
bevisstheten,

som dere fyller med ideer og sannheter,

nå har det kommet ett menneske som bruker og opplever
uttrykker alle disse ideene og sannhetene som ikke er
avfødt eller avfødt mens det ennå var mulig.

De må ikke tro på noe men det må dere for ellers
så er dere ikke noe,

da er dere viljessvake,

dere blir viljessterke av å mene noe og av å tro
på noe.

Den nye verdens nye stoff er viljessterk i sin natur,
ikke i sin vilje,

det er dere som naturlig og sunt er forbigåtte og
overkjørte.

Dere vil være, men er ikke,
 dere trues av det som er ferdig og ikke lengter
 mer,
 for da er ikke vilje ett uttrykk for makt men for
 å være til,
 og da er det bedre for dere om dere var døde.
 Her brøt Platon inn og Hegel brøt også inn for også
 han så verden som en kamp,
 og sa at Gud godt kunne gi oss to muligheter og to
 naturer,
 gi oss en personlighet og en sjel med to naturer og
 viljer som lever side om side,
 som to ulike identiteter som vi kan gå ut og inn av,
 og oppleve og bruke når vi føler at vi trenger det,
 ha en god og en ond følelse som oss selv uten at de
 er avfødt,
 og ha en god og en ond fornuft som oss selv uten at
 de er avfødt,
 for når alt er menneskets og brukes av og tilhører oss
 og oppleves av oss,
 og ikke andre eller bare andre,
 først da er utviklingen ferdig!
 Gud og Leiremennesket og Lydia og de store åndene brøt
 ut i høylytt applaus,
 når disse ordene ble uttalt,
 for alle innså at dette var den eneste løsningen for
 menneskene nå, når vi ikke lenger kunne være en,
 noe vi aldri hadde vært,
 vi hadde alltid vært del i to,
 nå var vi bare delt i to gjennom annet enn godt og
 ondt.
 Gud reiste hånden og en lysstråle skjøt ut av Konge-
 staven hans og alle i Himmelen og alle på Jorden,
 med unntak av de som var representert av de besøkende
 og ikke ville bli som nye,
 fikk tildelt to identiteter som de kunne gå ut i og inn
 i,
 de ville heretter kunne veksle frem og tilbake ved-
 rørende virkelighetsforståelse og angjeldende tenke-
 sett,
 som var av den hele viljens stoff og ikke avfødt vilje
 som vilje til å være og ikke til å bli,
 Menneskene var nå ett helhetsvesen med to identiteter,
 og to sjeler og to personligheter, og to naturer og to
 viljer,
 som ikke kjempet for å bli, men som var,
 og begge var like viktige og vi trengte ikke å velge.

INNHALDSRESYME

BOK FEM

ANGREPET PÅ HIMMELEN

Gud skapte i ur-tiden tre forskjellige menneskeheter som representerte hver sin sannhet og hver sin ide. De skulle alle samspille om utviklingen og føre verden fremover som en felles enhet, men det ble en urettferdig maktrelasjon grunnet at sorgen ved å kastes ut av Edens Hage gjorde skapelsen av de tre menneskeheter om til skyld fra frihet. Vi valgte skyld fordi vi ikke ville ydmykes ved uvitenhet om godt og ondt, men ingen av de tre menneskeheter ville ha skyld, derfor kjempet de om skyld ved å misbruke det frie valget til å velge mellom godt og ondt for å kunne anse hverandre som skyldige. Den ufrie menneskehet vil bare være som før og går til krig mot Gud og himmelen og de store åndene fra den Kristne kulturkrets og den frie menneskehet. De taper øyeblikkelig, men Gud gir dem ett alternativ. De velger å si ja nesten uten betenknninger og nesten uten overtalelser. Alle er lykkelige. Alle vinner.

I Begynnelsen skapte Gud tre folk som tilhørte samme art, nemlig mennesket,

den ufrie og normale menneskehet,

den frie og unormale menneskehet,

og den skapende og amoralske menneskehet,

Gud skapte tre forskjellige folk innenfor samme art, menneskeheten,

fordi han så at flere forskjellige ideer var nødvendige for å sikre menneskenes lykke og fremgang,

fordi flere skulle ha storhet og flere skulle ha vilje,

de skulle representere hver sin sannhet og hver sin ide og hver sin livsstil og hver sin vilje og hver sin personlighet og en linje og en syklus var knyttet til hver av dem.

Den ufrie og normale menneskehets linje var makten de alltid hadde som flertall,

deres syklus var at det liberale og konservative frøs og stivnet når en nyskapende revolusjon var over og det gamle kom tilbake, uansett om det var i ny form eller ikke,.

Den frie og unormale menneskehets linje var deres stadige moralske seire, som de delte med enkelte fra den ufrie og skapende menneskehet, og som de ikke delte med enkelte fra sitt eget folk,

deres syklus var at man tilslutt ikke kunne gjøre moralske seire som linje fordi det umoralske ikke ble regnet som skapende eller nyskapende mer, det gikk ikke an å gjøre opprør mer, alt var utdatert tradisjon.

Den frie og unormale menneskehets folk ble delt i to av Gud mellom en ekte og en falsk opprører, de skulle skilles mellom motivasjoner og strategier, den ekte opprøreren var som alle andre og hans følelsesmessige behov og moralske innsikter var vanlige selv om de var nye,

den falske opprøreren var spesiell og usunn,

hans behov og innsikter var fylt med hat og raseri, storhetsbehov og ukontrollerte følelser,

men han kunne kamuflere dette bak en god og vanlig påtatt maske,

den frie og unormale menneskehets verden var følelser, og begreper og argumenter og sannheter er motsetningen til følelser, de stimulerer dem.

begrepene vil herske over verden, følelsene vil
 oppleve verden og være frie,
 begrepene vil bevise at verden er og skal være
 sammensatt på en måte,
 følelsene beviser med sin eksistens at det er feil,
 de fortolker ikke, de tar innover seg,
 for begrepene konfronterer ikke sine behov og bet-
 viler ikke sine innsikter,
 følelsene beruser seg på dem,
 den frie og unormale menneskehet fikk av Gud følel-
 ser og behov som stemte med kunnskapen som skulle
 komme,
 det gjorde delvis de to andre folkene også, bare
 gjennom andre tilnærmedesmåter,
 den ufrie og normale menneskehet fikk av Gud føl-
 elser og behov som bare var en uferdig versjon av
 en metode for kontroll som skulle komme.
 Fortolke gjennom kjærlighet og ikke fortolke gj-
 ennom vilje.
 Satan ble av Gud bedt om, og Satan godtok dette
 frivillig uten rådslagning eller overtalelse,
 og forlate tronen ved Guds side, og bli innsatt
 som menneskets fiende,
 Dette for at kampen mellom den ufrie og den frie
 menneskehet skulle ha ett grunnlag og drives frem-
 over på,
 et begrep og et argument og en ide,
 som truer eller lokker,
 til å gjøre nytt eller tviholde på det gamle,
 ut av håp eller frykt,
 ut av ubevisste drifter eller bevisst tro,
 den frie og unormale menneskehet hadde innsikt i
 motsetningen, mens den ufrie og normales represen-
 tant hadde ingen innsikt i virkeligheten,
 de ufrie og normale forsto kampen, ikke seg selv og
 andre,
 Den frie og unormale har innsikt i virkeligheten,
 men mangler evne til ideer, mens den ufrie og nor-
 male har ikke innsikt i virkeligheten, men har ev-
 ne til ideer,
 Så skapte Gud den skapende og amoralske menneskehet,
 deres rolle og funksjon i ordenen på jorden var å
 hindre bare en part og en side i å regjere alene,
 alle hadde litt rett,
 verden er en,

alle motsetninger er i praksis, i teorien kan de lett oppheves,

avslutningen av ufødt liv er en fysisk realitet og en fysisk mulighet,

mord og tyveri og voldtekt likeså,

det fysiske må vi velge, men ikke det indre, der kan vi ha begge deler og litt til,

det at Gud og Satan er uforsonlige fiender, er en moralsk ide uten et materielt ytre legeme,

det ytre tar kontroll på det indre, og det er feil, det er det indre som skal ta kontroll på det ytre, og det er det rette,

de er følelsesmessige fiender, og vi hater den andre personen så mye som vi gjør på grunn av at det fremstår som en sannhet for oss som dermed truer vår sannhet og som så ydmyker oss,

men følelseslivet kan forstørres, utvikles og berikes,

om vi konfronterer oss selv blir vi mer og vår moral blir større,

men den ufrie og normale menneskehet kunne ikke konfrontere seg selv når det gjaldt Satan og de onde, fordi da ble de ydmyket,

dette er deres personlighets grunnlag og grenser.

Så langt kan de gå, så mye kan de forstå, så dypt kan de føle.

Det endelige mål for Gud med utviklingen og historiens mange hendelser, alle oppstått ut av ett behov eller en egenskap eller en lov eller en hendelse i tid og sted i det Gud hadde skapt, det målet er at Gud, Jesus, Satan, den Kristne Menneskehet og alle dens ekte opprørere og angreere skal sitte sammen på troner på rad og rekke.

Så reiser alle andre folks utvalgte og frelste til sine Guder og sine hjem.

Og ideene de tre folkene innenfor menneskeheten representerte skulle være uavhengige av hverandre men samt+ idig flettes inn i hverandre,

Gud sa:

Mennesket skaper jeg av materie og lys og jeg gir det visjoner som drivkraft,

Gud skapte alle folkeslag og ga dem navn som rommet selvstendighet og utvikling så ikke menneskene skulle gi dem navn og feile,

Først så skapte Gud den lydige menneskehet - som også var ufri og normal,

dette for at tradisjonene skulle kunne finnes og romme sunnhet,

Han lovte dem en jord og ett flertall og sykluser som alltid vender tilbake til dem,

og de fikk en vilje uten negativitet,

og de fikk en begrenset evne til fortolkning av verden og de fikk begrenset evne til å forstå andre,

men de hadde også en annen vilje som fungerte parallelt og som var det helt motsatte,

en åpen forsker,

Så skapte Gud den ulydige menneskehet - som også var frie og unormale,

Han lovte dem fremtiden, men alle hadde del i fremtiden og alle hadde del i dem,

de skulle forvalte det sunne og usunne opprøret mot tradisjonene,

Gud gjorde så motsetningene mellom disse to drivkreftene og innsiktene og behovene til det sentrale i menneskelivet,

men la inn konstanter hvor det sentrale kunne forstørres og fortolkes og berikes,

fortolkes gjennom nye og mottagelige øyne og ikke gjennom vilje,

hel vilje og ikke halv vilje,

hel tilnærkelse og ikke halv tilnærkelse.

Den lydige, ufrie og normale menneskehet fikk så utpekt en leder, som i utgangspunktet var en mann, men Gud la inn en konstant hvor han kunne være en kvinne både hvit og sort, for å åpne opp for en utvikling.

Den lydige, ufrie og normale menneskehets verden var sannheter, argumenter og begreper:

Ere, stolthet, kjærlighet, anstendighet, sjalusi, skam, vilje, hat,

disse konstantene fortolket verden, men de forsto den ikke,

det var den ulydige, frie og unormale menneskehet som forsto verden gjennom følelsenes indre fall,

gjennom å ta inn verden med nye og mottagelige øyne,

være i likevekt med naturen og verden og tingene istedetfor å herske over den,

dette var beskrivelsen av de tre folk innenfor samme art, nemlig menneskeheten.

Det ufrie folk trodde på det gamle stoffet,

det frie folk var bundet til det gamle, gjennom det ufrie folks vilje, men ville nytt og ville bort,

det skapende og amoralske folk var fri uten stoffet,

de var bundet i det ytre og det indre opp mot hver-
 andre,
 det ytre fortolket og lenkela det indre,
 iform av den ufrie og lydige menneskehet,
 men det indre ville bli fri i det ytre,
 og møtte en mur av ideer, argumenter og begreper som
 holdt det nede,
 dette begrenset dem og det de var, var en konstruksjon,
 den ufrie og normale menneskehet er human, men mor-
 alsk,
 den frie og unormale menneskehet er human, men irrasj-
 onell, uansett om det irrasjonelle er av mørke eller
 av lys,
 den skapende og amoralske menneskehet er utenfor slag-
 sonen,
 den gamle skapelses stoff med ett fritt valg mellom
 godt og ondt betydde noe ulikt for alle,
 alle vant og tapte ut av det stoffet gjorde med deres
 natur,
 de var frie og ufrie og skapende så langt deres natur
 ble tillatt av stoffet å være,
 alle hadde en fri vilje, en bundet, men fri vilje,
 og en overstigende vilje, som ikke var en vilje,
 men en tilstand,
 Gud hadde skapt dem sånn og gitt dem klare bud,
 som ikke var lovbud for alle men bud for hver enkelt
 gruppe,
 og nå, når Gud omskapte på stoffet gikk de ufrie, til
 krig mot de frie, de brydde seg ikke med de skapende,
 de representerte ingen ydmykelse for deres personli-
 ghets grenser og grunnlag,
 de hatet at de frie ikke lenger skulle være ansva-
 rlige og straffbare,
 hvordan skulle de selv seire da?
 de ville jo bli ydmyket og kjenne på sin personlighets
 grenser,
 de frie skulle være underlagte andre, dette bestemte
 ikke Gud eller Jesus, dette bestemte de ufrie.
 De ufrie var verdens egentlige vilje og var verdens
 stoff,
 deres følelser sto over Gud, de hadde bare vært hel-
 dige med den gamle skapelsen, da samsvarte viljene,
 Gud hadde fra begynnelsen av planlagt at de tre menn-
 eskehetene skulle atskilles og få hvert sitt stoff,
 men han visste at den lydige, ufrie og normale menne-
 eskehet ikke ville ha det samme stoffet om fritt valg
 mellom godt og ondt om ikke den frie menneskehet var
 der og måtte velge.

Derfor måtte Gud nå underkaste seg dem, de ufrie og lydige men normale,

deres kjærlighet til og respekt for Gud avhang helt og holdent av den gamle skapelsen,

de hadde ingen medfødt lojalitet eller naturlig tro,

de hadde bare en medfødt og naturlig vilje,

halv vilje, ikke hel vilje,

og de hadde bare en medfødt og naturlig tilnærming, halv tilnærming, ikke hel tilnærming,

de la planer for å angripe frie mennesker på jorden og fortsette å kjempe for Guds ære og storhet og vilje, noe Gud var imot og ikke hadde bedt dem om å gjøre.

En dag var de klare og tok til våpen, de uttrykket rasjonell irrasjonalitet, ingenting fratok dem deres verdighet, retten til å ikke bli ydmyket fordi grensene for tenkeevnen og føleevnen og yteevnen ble utfordret, de ufrie og lydige angrep Himmelen ved hjelp av vinger forræderske engler hadde gitt dem,

noen av Gud, noen av Satan,

for begge sider hadde trekk og behov og innsikter som bare tilpasset seg og levde i takt med flertallet under visse omstendigheter,

de fløy opp mot himmelen, stadig høyere og de ble ikke skremt, bare beruset på sin egen skråsikkerhet, de var ikke gale, de var normale!

Men da Gud så dem komme slapp han dem inn og der møtte de åndsmakter som var dem fullstendig overlegne.

Gud sa:

- Dere hører ikke hjemme her mer, jeg skal gi dere en løsning.

De sa:

- Vi underkaster oss ikke dette nye stoffet, du burde kjenne vår natur, du har jo skapt den, det må ligge en plan bak dette.

Gud sa:

- Jeg skal ta dere ut av evolusjonen og gi dere en ny jord, der kan dere fortsatt velge for så å være ansvarlige og straffbare, med det himmel og helvete dere tror på.

De sa:

- Ikke uten de frie og ulydige og unormale! Vi hater dem! Vi trenger dem for at dette skal fungere!

Gud sa:

- Nei! De er frie nå fra den gamle verdens stoff. De skal skape og ikke velge nå.

De sa:

- La oss få skape sårne som dem! Onde, syndige, umoralske ---

Gud sa:

- Nei, det er jo en helt forferdelig selvmotsigelse og både skape og velge!

De begynte å diskutere seg imellom for så å si:

- Vi har jo alltid både valgt og skapt! Om hverandre! Vi har valgt mellom godt og ondt, der intet annet var mulig, og vi har skapt godt og ondt, der dette var mulig.

Friheten til viljen og friheten til tilnærmelsen muliggjorde dette.

Gud sa:

- Ja, men nå avskaffer jeg den gamle verdens stoff, for godt, enten må dere gå til krig mot himmelen for godt og bli de nye falne englene, eller dere må godta dette og få en planet for dere selv.

Lær og velge uten å være overlegne for å ikke ydmykes!

De godtok tilslutt dette, de var ikke skapt for å være ferdige med seg selv, vi er av natur, vilje, sjel og personlighet bare det vi er født til, vi er ikke det vi er, som lys og valg uten mørke og straff.

Gud utdelte dem så en ny jord til dem og den lydige, ufrie og normale menneskehet tok med seg alle i gruppen dit,

nå var alt ferdigstilt, Guds evige plan, som hadde vært hos ham fra evighet og fra begynnelsen av, for så å inntre når tiden var rett og som hadde vært i den Kristne kulturkrets store ånder som innebygd konstant, for det var den kulturen som gikk gjennom krisen og stilte spørsmålene, andre kulturer så ned på dem av denne grunn,

nå kunne alle være det de ville være uten å være bundet til et stoff som bekjemper eller bekrefter din natur og vilje og personlighet.

Ikke verdens stoff, men mennesket selv skulle velge.

Vi er verdens stoff, vi er ikke avhengige av det og vi må ikke lære oss å samarbeide med det.

For den gode erfarer vil opp og føle og har rett, fordi viljen er hel tilnærmelse,

og den onde erfarer vil ned og gjøre og tar feil, fordi viljen er halv tilnærmelse;

og den er bare felles i viljen men ikke i sjelen.

Nå skulle den gode erfarer og den onde erfarer løsrives fra hverandre og få hver sin jord med hvert sitt verdens stoff og leve og uttrykke seg ut av,

de var ikke gode og onde mer, de var sin egen egentlige side uten at en uegentlig ble satt opp mot en annens egentlige side,

begge måtte føle på sine andre sider,

den gode måtte kjenne på sine mørkere sider, og den gode fikk kjenne på sine lysere sider uten skam,

Den godes mørkere sider uten stolthet,
og den ondes lysere sider uten skam,
hel vilje for begge og hel tilnærming for begge.
De har begge del i sjelen, uten kamp, og sjelen er
både lys og mørk, uten kamp,
men som uttrykk og opplevelse.

INNHALDSRESYME

BOK SEKS

DEN NYE VERDEN

Vi opplever kjærligheten og respekten på den nye jord, hvor de to sannhetene og egenskapene og innsiktene er best forvaltet og beskyttet av Gud og ikke av utbrytere. Vår indre verden beskrives som vår egen frelse og vår egen frelser og to nye formler presenteres som kjennetegnene på det vi er. De to nye formlene presenteres som løsninger på den gamle verdens stoff. Og dermed er de tenkesettet og virkelighetsbildet for den nye verdens stoff. Vi er nå det nye stoffet. Vi kan bruke det og vi opplever det. Menneskene er over sin barne og ungdomsalder, og vil ikke mer være en av to i en motsetning mellom godt og ondt. Vi er gode men uten å kjempe og seire, vi er gode som en enhet. Det gode var ikke målet i seg selv, det var middelet til målet, enheten. Og enheten kommer når du er klar for det og du ikke krenkes og ydmykes av begrensningene dine.

På den nye jord hvor den nye menneskehet som Gud har
 skapt, pluss de som har ønsket å komme dit fra andre
 verdener og jorden, skal kjærligheten og respekten råde,
 Det indre fallet blir til ett kors, lys og brød og evighets-
 korset,
 kjærligheten er hos Gud for der er den best beskyttet,
 kjærligheten er hos Gud for der kommer den best til sin rett,
 kjærligheten er hos Gud for der rommer den mer og begrenser
 seg når den må,
 det indre fallet blir til ett kors, lys og brød og evighets-
 korset,
 og kjærligheten innrømmer alle med begrensninger noe,
 og kjærligheten innrømmer alle med innsikter og hensikter
 noe,
 og kjærligheten innrømmer alle med varme følelser for
 det gode og vakre uten å se noe annet i det gode enn det
 det selv er,
 utenviljer utenfra og uten nedkjempelse av viljen innen-
 fra,
 det indre fallet blir til ett kors, og det indre fallet er
 menneskets møte med seg selv, lys og brød og evighets-
 korset,
 men ikke bare kjærligheten men også respekten,
 som hel vilje og hel tilnærmelse,
 og kjærligheten og respekten ser hvem som er hva,
 uten ubegrunnet dom og ser hvorfor og hvordan,
 uten feilaktige og skråsikre konklusjoner,
 menneskets indre fall blir til ett kors og byrden lettes
 gjennom at gnisten skaper dramaet,
 for kjærligheten og respekten betyr noe annet for andre
 mennesker så ingen skal kunne bevise noe annet enn kjær-
 ligheten og respekten selv med den,
 for ingen skal vite sikkert hvem som er hva og hvorfor og
 hvordan,
 ingen skal eie kjærligheten og respekten for å kjempe med
 dem, de beviser ingenting, bare seg selv,
 for kjærligheten og respekten er der for at personligheten
 skal ha en sjel og strekke seg etter og ikke oppleve seg
 selv som heslig,
 vår indre ekstatiske livsfølelse og vår indre dramatiske
 meningsgivende handling ser fornuft som mektiggjort føl-
 else og ser følelse som umyndiggjort fornuft,
 vår indre ekstatiske livsfølelse med gnisten som tenner
 dramaet i oss så fallet blir ett kors tilnærmer seg all-
 tid Gud og kjærligheten og respekten som hel tilsynekom-
 st og hel tilnærmelse,

først når det indre kommer ut i den ytre materielle verden og iklær seg ord og vil kjempe og seire heller enn å oppleve dramaet i det indre som gjør fallet om til ett kors, blir tilsynekomsten og tilnærmelsen halv,

vi er egentlig kjærlighet i det indre men klarer bare å uttrykke den kjærlighet vi er i det indre som det motsatte i den ytre materielle verden,

for det ytre trenger makt og kjærligheten blir da ett middel og ett gissel.

Det indre fallets lidelse blir gyllen og blir melankolsk og ekstatisk og det indre dramaet oppstår ved at gnisten tennes og fallet blir til ett kors, byrden lettes i menneskets møte med seg selv,

og fallet får vinger og korset blir et medium,

og begge er hele sjeler og hele uttrykksmuligheter;

Prometeus av Korset og Fallet.

Det er menneskets indre verden,

som det fortrenger med sannheter og argumenter, med begreper og med viljer,

Vi er nå ikke en som hater den andre fordi det påminner ham om hans egne begrensninger som han hater, men som han ikke kan kvitte seg med, fordi han tror ikke på et overlegent menneske,

vi skal nå være både det egentlige og det u-egentlige ved den gode og den onde,

derfor,

er vi nå,

Prometeus av korset og av fallet og vi er dionysos av korset og av fallet.

Det gode fra alt uten å kjempe og seire.

INNHALDSRESYME

BOK SYV

VISJONEN PÅ HØYDEN

Det nye menneske står på en høyde utenfor en by den nye menneskehet har reist i sentrum av dets nye verden. Der opplever det en visjon om det nye menneskes innhold. Som ikke har med evner og skapelses-byggeklusser å gjøre. Den nye menneskehet er ikke bundet til men styrer selv den virkelighet det opererer ut av. Det snakkes om den gamle menneskehets grunnleggende egenskaper. Det er tre av dem, en av dem har andre også. Det snakkes om tre skikkelser i menneskenes historie som den gamle menneskehet frykter å ha som en del av seg. Den gamle menneskehet frykter enkelte sider ved seg selv som andre er i kontakt med, og det frykter og hater derfor de som er nær sider ved seg selv som det ikke vil ha selv, fordi dets selvkjærlighet og det overlegenhet er knyttet opp mot den siden de selv klarer å styre og være nær. Deres selvkjærlighet og overlegenhet er det ved dem som er begrenset. Så slutter visjonen med en oppfordring til den gamle menneskehet om å følge i den nye menneskehets fotspor og oppsøke Gud.

På et fjell utenfor en by på den nye jorden sto det tidløse og det ideløse og det relasjonsløse menneske, det var en del av alt dette men hadde egenskaper og behov og innsikter som gjorde det lettere og heve seg over og fungere utenfor alt dette,

dette mennesket er ikke avhengig av eget land eller egen sosiale status eller bakgrunn eller egen utdanning eller egen personlighet eller egen alder eller egen rolle,

eller egen vilje,

egen vilje var kanskje det som betydde minst for dette mennesket,

men det var samtidig viljessterkt og holdt ut,

det prøvde og prøvde,

dette mennesket må ikke handle ut av tid og sted sine idealer og normer og oppfatninger,

det må ikke gjøre noe nå som er utdatert og urettferdig i morgen,

det har ikke de begrensningene vår samtid har,

det unngår samtidens etablerte begrensninger moralsk og følelsesmessig sett, men ikke de uetablertes begrensninger og det misforstås derfor som mer fordomsfull og mer typisk fordomsfull enn den fordomsfulle,

dets humanisme godtas ikke,

de realitetsnære menneskene i en samtid og på et sted hater tanken om det tidløse og ideløse og det relasjonsløse menneske, ettersom det er tid og sted og ideer som rettferdiggjør det som kjennetegner dem:

halv vilje og halv tilnærming.

De vil ydmyke og knekke det tidløse og ideløse og relasjonsløse menneske ettersom det er sånn det realitetsnære menneske beviser at det har rett, rett til å føle og tenke sånn som det gjør og rett til å ville og kunne gjøre sånn som det gjør,

og det er lett å oppnå fordi det tidløse og ideløse og relasjonsløse menneske er personlig svak,

han er følelsesmessig sterkere enn det realitetsnære menneske fordi han er i kontakt med de følelser i ham som ydmyker begrensningene til de realitetsnæres vilje,

det tidløse og ideløse og relasjonsløse menneske er moralsk sterkere, ikke som norm og ikke ut av begreper, men ut av følt og tenkt humanitet,

intendert humanitet,

denne mennesketypen, som ikke er ett ideal men noe noen utvikler seg til, kanskje utilsiktet, han er bundet til sin samtid og til ideer og til relasjoner akkurat som andre samtidige,

han henter grunnlaget for sin tid og sin ide og sin

relasjon fra andre steder enn sin samtid sine kamper
og fordommer, kategorier og strukturer og begreper,
jeg var dette mennesket og jeg led under det,
jeg ble ikke forstått eller ønsket,
de realitetsnære ser bare og er bare viljen sin,
den halve viljen,
jeg er og var denne halve viljens motpol,
de følte og tenkte og trodde at jeg var underlegen
dem fordi de var sterke og jeg var svak,
eller fordi jeg var umoralsk og de var moralske,
eller fordi jeg ville være fri og fordi de hatet fri-
het som var for alle,
men fordi jeg manglet en samtidig halv vilje og en
stedsbundet halv tilnærming så hadde jeg en indre
følt og tenkt humanitet istedetfor,
en falllets og korsets humanitet,
mitt indre fall som blir til ett kors sin humanitet,
som samtidige troende halve viljer og halve tilnærmelser
er de realitetsnære sentrum for virkeligheten og den
rollen vil de beholde,
deres halve lydige vilje og deres halve begrensede til-
nærming er av det de arver og det de møter og skaper,
og de vil bare være sånn,
det blir dermed likeså begrenset uansett om de er for
eller imot friheten til en bestemt gruppe,
for de er begrensede og lydige og kjempende uansett,
de skader uansett.
For hele samtiden og samfunnet, byggeklossen,
realitets-byggeklossen,
er en eneste massiv vilje som er begrenset, lydig og
kjempende - og de gjør det de føler er rett og de
føler det de føler er rett,
ut av halv vilje og ikke ut av gyllen sjel,
som bruker alle midler for å være den dominerende vil-
jen,
og gjør, feilaktig, realitets-byggeklossen om til kamp
og seier, og ikke samarbeid og utvikling,
for sannheter og Gud var aldri kamp og seier, men
samarbeid og utvikling,
fordi moralen var ikke bare følt og tenkt, men
forstørring og berikelse,
alle argumenter, ideer og standpunkter er akseptable
og betyr ingenting fra eller til så lenge de ikke truer
viljen,

viljen forstår bare det som er som den selv,
eller det som har andre behov men som uttrykker seg som dem,
viljen og tilnærmelsen er begrenset og den er lydig og kjempende,
og den jukser i kampen bare den vil kjempe,
og den retter sin latterliggjørelse og sitt hat mot alle de tanker og følelser som klarer seg uten dette,
den rammer med sine hatefulle kuler alle som bare vil oppleve livet og uttrykke seg selv,
du må kjempe,
du må være lydig,
og du må være begrenset,
for ellers så må den være den siden av seg selv som den frykter og hater ved seg selv,
for det realitetsnære menneske er født som, oppdratt til og har som vei videre valgt å være godt,
og det hater ikke sine onde sider,
men det hater;
drømmeren, som bare vil leve livet sitt i fred,
tenkeren som vil forstå og stille spørsmål,
utvikleren, som vil forstørre og berike,
det hater den side ved seg selv som går utover egne begrensninger,
og innser, klarer å innse egne feil og vil innse egne feil,
viljen gjør det ikke perfekt,
tilnærmelsen gjør det ikke ufeilbarlig,
tilnærmelsen er bare en tilnærmelse,
den viljesterke er i kontakt med de sterke følelsene på en sunn måte, men ikke de svake,
den viljessvake er i kontakt med de svake følelsene sine på en usunn måte, men ikke de sterke,
bundet til tid, ideer og relasjoner som det ytre og materielle men ikke det indre og følelsesmessige,
bundet til tid, ideer og relasjoner som det de ser, men ikke det du ser,
for alt ved oss er tilsynekomst og tilnærmelse:
og la for all del ikke det vi er når vi er i kontakt med vår egentlige side,
være lydig og kjempende!
Vær begrenset som sjel og ikke som vilje!

INNHOLDSRESYME

BOK ÅTTE

DEN NYE NATUR

Kapittelet beskriver hvordan Gud endrer på verdens stoff, i form av filosofiske betraktninger. Vår nye natur og verdens nye stoff skildres inngående, men i enkle ordelag. Det beskrives hvordan hvert trinn i premiss-stigen om den frie viljen, valget og straffen er feil, sett fra et følelsesmessig ståsted og sett fra et moralsk ståsted, og det beskrives hvordan motsetningen til denne premiss-stigen er. Det trekkes igjen en endelig konklusjon om hvordan det nye menneskets natur og liv vil bli.

Gud går, etter oppfordring fra den Kristne kult-
urkrets store ånder som er i Himmelen hos Ham,
med på å endre verdens stoff, fordi menneskene er
over sin barnealder og sin ungdomsalder, konflikt-
enes og skyldens tidsalder, slik at man ikke mer
må ha fri vilje til å velge mellom Godt og Ondt
for så og belønnes eller straffes med Himmel ell-
er Helvete -

Gud endrer så menneskenes natur og vi får flere
valgmuligheter -

Vi er ikke bundet til en bevissthet, en sjel, en
vilje, en personlighet som begrenser oss til en
determinert skjebnebestemmelse i Kosmos -

Vi er dermed fri fra Himmel og Helvete, fordi vi
ikke synder lenger -

Vi har nå flere identiteter og flere personligh-
eter og flere viljer og flere erfaringsbakgrun-
ner vi kan gå inn i og ut av -

Vi har full kontroll over eget liv -

Vi er alt vi vil være og vi vil bare være det som
var først og ikke av-født og vi er ikke overlegen -

Vi er humane uten begrensninger -

Vi er hel vilje og ikke halv vilje -

Vi vurderes ikke mer av vår syndige natur, men av
en fri manns holdning -

Vi kjemper ikke lenger om skyld eller uskyld i
form av gode og onde og Himmel og Helvete, med
den frie viljens valg som middel -

Vi bruker alt ikke-avfødt og alt helt til å uttry-
kke oss med og til å oppleve verden med -

Alle religiøse og filosofiske ideer som er hele
og ikke begrensede brukes til å oppleve verden og
til å uttrykke oss selv med -

Alle ideer, begreper, behov og følelser er en måte
og være oss selv på -

Være alt vi er som oss selv.

Være alt først og ikke avfødt som seg selv og ikke
som det vi sees som eller behandles som.

Være sjel og ikke vilje!

Være sjel og vilje sammen som hel og ikke halv til-
nærmelse!

Gud sto på den Nye Jord sammen med de to representantene for den nye menneskehet,
parene var var dannet ut av kjærlighets behov,
de skulle no bosette seg på den nye jord og bli mange og bygge en ny kultur og en ny virkelighet,
de ville bort fra den gamle jords stadige kamper og dualisme og de ville bli en sjel med innhold, istedetfor å være en sjel med drivkrefter,
nå skulle de også kunne velge mellom å gå inn i og ut av den nye jorden og Himmelen,

Gud begynte å proklamere:

- Mennesket måtte være ansvarlig, for bare sånn kunne vi være frie,

og bare sånn kunne vi bruke friheten vi var født med til å fornuftig eller ufornuftig velge mellom godt og ondt,

det forelagte og forespeilede godt og ondt,

og bare sånn kunne vi belønnes eller straffes for våre spaltede valg,

og derfor er Himmel og Helvete den rette og også eneste belønning eller straff,

men hvert premiss og hvert trinn i denne konklusjonstigen er feil, nå som menneskene er over sin barne og ungdomsalder,

Mennesket er ikke ansvarlig fordi virkeligheten ikke finnes, den må skapes,

virkeligheten er premisset for å skape ikke premisset for å velge,

dermed er vi ikke ment å skulle velge mellom godt og ondt, men vi skal kunne bruke begges positive sider, nyskapning og medfølelse, for å uttrykke oss,

vi kan også unngå begge og leve asketisk og tilbaketrukket og mediterende og ikke være en handlende del av virkeligheten,

vi kan, ikke velge mellom godt og ondt, men utvikle godt og ondt,

vi kan, ikke velge mellom godt og ondt, men oppleve godt og ondt, som både godt og ondt, uansett,

vi kan, ikke velge mellom godt og ondt, men søke nye havner og nye tider og unnslippe vårt tid og sted godt og ondt,

vi kan, ikke velge mellom godt og ondt, men se godt og ondt med nye øyne, våre egne øyne,

vi kan, ikke velge mellom godt og ondt, men forvalte og beskytte godt og ondt,

vi kan, ikke velge mellom godt og ondt, men ta avgjørelser som dommer på vegne av andre for godt og ondt,

vi kan, ikke velge mellom godt og ondt, men være deres lærer og formidle kunnskapen om dem.

INNHALDSRESYME

BOK NI

TALEN I HIMMELEN

Gud holder en tale til alle de innviede åndene og nyskapte legemene i himmelen. De er innviet i verdens og menneskelivets årsaker, mekanismer og prosesser. Alt er bak dem. Nå forteller Gud dem om at himmelen er på den Nye Jorden hos de Nye Menneskene. De får nå himmelen før de dør, i tillegg til den etter de dør, som er uten fysisk eksistens som svakhet. Alt er ferdigstilt og oppklaret både som hverdag og fest. Gud forteller i sin tale hva verdens gamle stoff har betydd, og hvorfor vi trengte det, men han forteller også om manglene ved det. Vår fremtid hvor vi ikke er båter på et usikkert hav skisseres.

Gud hevet sitt septer med et Kors og ett mangegrenet
Tre i toppen, opp, og begynte å tale:

- Verdens stoff vil at bare en side er fri,
du kan ikke støtte både den gravide kvinnen og det
ufødte barnet,

verdens stoff vil bare at en erfaring av samme sak
er rett,

verdens stoff vil at noe kan være sant lenge,
som religionene,
men at de samtidig bærer sin egen undergang i seg,
i kravet om forbedrede forhold,

verdens stoff vil at ikke alle spirer fullender seg
selv og blir det de kunne blitt,

verdens stoff vil at noe skapt bare forblir lokalt
eller marginalisert,

verdens stoff vil at noe bare kommer til liv ved å
bli radikal eller ekstrem eller irrasjonell,

verdens stoff vil at den vi er,
betyr mer for oss eller like mye for andre,
enn hva vi prøver å være,

verdens stoff vil at det gode og rettferdige aldri
kommer til bruk eller til sin rett i en fortapt sk-
jebne,

det var ment,
for en lang periode i vår kulturkrets,
der man trodde og agerte ut av dette,
å være sånn,
men nå endrer jeg, Gud, dette:

valget, som determinert skjebnebestemmelse,
for så å straffes fordi dere valgte feil,
avskaffes,

dere skal og burde ikke vært straffet for deres valg
om de var skjebnebestemt,

og det beviser våre konflikter og våre seire og tap
at valget er,

og dere kan ikke straffes for deres valg om valgene
var en del av virkeligheten,

en større virkelighet,

der alt er to sider av samme sak,

alle deltok,

alle påvirket hverandre,

valg er teoretisk,

valg er abstrakt,

dere velger det andre er i forhold til dere,

valget er en del av en virkelighet,

en større virkelighet,

deres valg stjeler noe fra den andre og gir noe til
ham,

en virkelighet hvor dere selv ikke betyr så mye,
 men hvor viljene deres gjør det,
 dere skal ikke velge bevisst eller straffes mer
 for ubevisste valg,
 valget begrenser,
 jordbinder og relasjons og idebinder deg til den
 andre,
 men dere skal ha muligheter til å uttrykke deres
 tilnærkelse til den Tilsynekomst dere opplever!
 om dere likevel må velge så velg ut av sjel og gy-
 llen personlighet som renser sitt indre fall gj-
 ennom dramaet som oppstår når fallet blir ett
 Prometheus Kors og byrden lettes!
 Når dere har erfart en tanke inne i hodet deres så
 blir den når dere sier den høyt til noe motparten
 kjenner igjen og kan bruke mot deg,
 han er andre halvdelen av ditt angrep på ham og han
 har dermed ett forsvar,
 din erfaring er kompatibel med hans tenkemåte,
 dette er nå endret ved at jeg, Gud, alle verdeners
 forvalter og beskytter, gir dere ett nytt verdens
 stoff!
 Dere skal uttrykke deres tilnærkelse til den tilsyne-
 komst dere opplever,
 uten å være en del av noe større dere som mindre ikke
 har kontroll over eller innsikt i.
 dere skal ikke være tilfeldige,
 dere skal velge bort,
 og dere skal velge til,
 dere har kontroll over alt ved livene deres,
 valget -
 muliggjorde og rettferdiggjorde undertrykkelse,
 vi var ett valg det var uklokt å ta blant mange valg
 de var likegyldige til,
 hverken den frelste eller synderen hadde full kon-
 troll over eller full innsikt i livet sitt,
 men de fikk det gjennom valget eller mistet det gjennom
 valget,
 nå skal valget la dere skape også og gi dere full kon-
 troll og ikke bare tilfeldig eller begrenset kontroll!
 Dere skal velge ut av kontroll,
 ikke velge ut av viljenes tilfeldigheter og påvirkning!
 Men dere er ikke som Guder og dere er ikke overlegne:
 dere uttrykker det dere er nå og det dere er nå er det
 dere har mer av!
 Dere trenger ikke Gud,
 men dere føler for å trenge Ham!

Menneskets behov, egenskaper og innsikter
er ikke en kamp for å bevise men en lek og
en dans for å skape og oppleve og uttrykke!

Vi tror ikke på Gud, men vi henter noe ut
fra Ham!

Vi er ikke Guder selv eller overlegne alle
andre:

men vi medføler styrke!

Summen av alle erfaringene våre fra alle sidene
våre!

Vi er både den ene egenskapen og den motsatte
egenskapen som nøytral!

INNHALDSRESYME

BOK TI

UTPRØVNINGEN

De nye menneskene bruker endelig evnene sine til å skape en ny virkelighet som de kan forholde seg til, istedetfor å forholde seg til naturen, verden og tingene som beholder. De er ikke mer en beholder. Man legger ikke merke til dem i landskapet. Tilslutt drar de til Himmelen hos Gud og spiser kveldsmat med loff, smør og nyrørt syltetøy og kruttsterk te.

De nye menneskene, anført av Adam og Lydia,
 oppfant og iverksatte en ny skapelse og en ny
 myte,
 de oppdaget og oppfant en ny fortelling,
 for begge sider av samme stoff var i bruk og
 fantes til som vilje og forstørrelse og bit-
 i-puslespillet,
 sannheten holdt ikke det det så som løgnen
 nede mer,
 alt var biter-i-puslespillet,
 der man ikke kjempet om å slippe å være ydmyket
 og sint,
 først så tok de to sammen i bruk et Septer de
 hadde fått av Gud, der et Kors og Stjerne-Laby-
 rint, som symboliserer skjønnheten og Myst-
 eriet i alt du liker og beskytter mot alt du
 ikke liker,
 uten kamp og bevis bare som inntrykk,
 var plassert i toppen av Septeret.
 Først så skapte de en forestilling om en Gud som
 ikke forbød,
 men en Gud som kunne le,
 og så skapte de en forestilling om et menneske som
 ikke adlød,
 men et menneske som ville og kunne,
 så skapte de en forestilling om en Satan som ikke
 var ekstrem eller radikalisert,
 men åpen for impulser med ett eget imperium,
 så skapte de en forestilling om at engler ikke var
 budbringere og at dyr ikke var midler,
 og de skapte en forestilling om at moral ikke ha-
 dde en sammenheng,
 men vi eksisterte uten årsak og virkning,
 vi skulle ha andre oppnåelser i og drivkrefter ut
 av og metoder overfor hverandre,
 Sannhetene er heretter både vann og plante,
 vi er ikke en beholder som ser på en annen beholder
 for å forstå,
 forståelsen er i naturen, verden og tingene som vi
 tar inn med nye og mottagelige øyne,,
 De sa i kor:
 Dualistisk og to-hodet der det fungerer best og mon-
 istisk og en enhet der det fungerer best, og plura-
 listisk og selvstendige prinsipper uavhengige av hv-
 erandre der det fungerer best, og spinozistisk og to
 sider av samme sak der det fungerer best,

De sa i Kor:
 Broen er fast, men elven flyter!
 begge er nødvendige uttrykk for samme realitet,
 begge er to like gode poenger i samme sak,
 broen er det positive fra fortiden og elven er det
 positive fra fremtiden,
 broen er at noe er absolutt og gjelder for alle og
 elven er at noe er relativt og gjelder for få,
 sånn brukte de nye menneskene evnene sine til åsskape
 sin tilværelse utenom ved valg,
 det er ikke ett samspill mellom dem og landskapet hvor
 begge er like viktig,
 de ser ikke noe i landskapet,
 de er ikke knyttet til det,
 de reiste seg ikke opp mer og de så ikke innover og
 utover,
 de var tilbake i Edens Hage igjen,
 sirkelen var sluttet,
 denne gangen kunne ikke Guds lover, Satans svik, eller
 deres egen svakhet og egne valg få dem kastet ut,
 de var ved slutten av den gamle verden og ved begynnelsen
 av den nye,
 kanskje rommet ikke evolusjonen og verdens stoff dem,
 de var kanskje ett kort unntak,
 kanskje måtte verdens stoff ved en anledning bli som
 før i tiden igjen fordi det å være til og handle var
 knyttet opp mot det gamle stoffet?
 Men nå, enn så lenge, tok de ikke inn landskapet
 som en som utfordrer og søker,
 men de var en del av landskapet,
 ikke ha en drivkraft i en beholder som henter noe ut
 av landskapet,
 men skue uten vilje i bevegelse,
 vi er bare oss selv!
 Og vi skuer soloppgangen i paradiset sammen uten å måtte
 underlegge seg noe i landskapet!
 Steinalderen og Jernalderen er overvunnet men er likevel
 fortsatt med oss!
 Gå ut i verden og skue soloppgangen med nye og mottag-
 elige øyne uten å underlegge seg den og vær i likevekt
 og balanse med naturen, verden og tingene!
 Alt er klart!

Alt er alt om det er i språket og i opplev-
elsen!
Alt er alt som mysterium og ikke som vilje!
Alt er noe og noe er alt som vilje og alt
er alt som sjel!
Alt er alt først med den nye verdens stoff!
Alt er alt der årsak og virkning ikke kjemper
og beviser men uttrykker og opplever!
Om ikke det onde i alt kan handles, da er alt
reddet fra seg selv!
Vi er noe som alt!
Alt er alt:
eller rens mørket og utvid lyset!
Vi opplever oss selv som alt og vi er noe!
Vi er frie fordi friheten ikke kan brukes mot
noen når ikke årsak og virkning eksisterer og
hat ikke etterfølges av smerte og slag ikke
påkaller sjokk!
Bare på forhånd skapte og planlagte årsaker
kan gi virkninger,
vi har tatt kontroll over de årsakene vi ønsker
skal fremkalle virkninger,
bruke årsakene og virkningene til å uttrykke og
oppleve naturen, verden og tingene med som vilje
og sjel!
Dette er symbolet på den nye friheten vi har fått!

